

oluşan bilinçli tespitlere uymaktadır. Olayların normal akışı içinde, insanlar sürekli fikir değiştirmektedir. Gelişme değişmeyi gerektirir. Eski tarzda düşünmek, gelişmenin önünde engel oluşturduğu andan itibaren, ona son verip, zihnimizi oldukça farklı bir biçimde açarak gereği gibi kullanmalıyız. **Buna zihinsel açılım diyoruz. Bu kendini bilip tanımanın ön koşuludur.** Okuyucu geçmişte şu veya bu kitapları okuyarak edindiği bilgileri daha önceki düşünce stokuna eklemeye alışmıştır. Bunlar yıllar boyunca büyüyen bir bilgi kümesi haline gelerek, genelde onun düşünce ve davranışlarının kaynağını oluşturmuştur. Bizi şuurlu istek ve arzularımıza karşı çıkarmaya iten şuurlu ve diğer rahatsız edici etkenleri bir yana bırakırsak; eğitim, deneyim vb. birikimlere dayanarak gittikçe büyüyen bilgiler kümesi, zihnimizi donatmış durumdadır. Herhangi bir yeni fikir, felsefe ya da deneyimle karşılaştığımızda aklımıza doldurulmuş bu zihinsel malzemeye, yani bilgi stokuna otomatik olarak başvururuz. Bu yeni bilgileri kendimizdeki bilgi stokuna göre ayıklayarak kendimize göre uyarlarız ve seviyemize indiririz. Sonuçta, özünde yenilik taşıyan herşey, önce süzgeçten geçirilir, sonrada yitirilir. İnsanların bu çok önemli gerçeği farketmeleri genelde zor bir iştir. Bu nedenle, bilge kişilerin yazılarından niçin bu kadar az insanın yararlandığı ortaya çıkmaktadır. Çünkü böyle kişilerin fikir ve düşünceleri bizim zihnimizdekilerle uyum sağlamadığı için, ilk tepkimiz, onları red etmek olur. Bazı kimseler daha da ileri giderek, böyle yüksek düşüncelerin anlaşılmasız olduğunu söylerler. İşte yeni öğretilerin ya da kendilerince bilinmeyen fikirlerin, bazı kişilere bu denli zorluklarla ulaşmasının nedeni budur. Yani zihinleri belli bir tarzda çalışmaya alışmış olmanın zorluğunu yaşıyorlar. Ancak bu tür zihinlerin açık olmadığı anlamına gelmez.

Genellikle her türlü yeni fikre açık olmalarına rağmen, kendi fikirleri gerçek anlamda yeni değildir. Yüzeysel olarak yeni olan bu fikirlerin içlerinde, alışılmış zihinsel bakış açısına ve alıcının düşünce tarzına paralel olan bir şey vardır. **Aslında, zihinsel açılım için gerekli olan zihinsel hareket ve düşüncelerin hepsine son verip, kişinin düşünce hayatına tamamen farklı birşeyler kazandırmaktır. Yani yeni bir biçim ve seviyede düşünmeyi öğrenmek gerekir. Bu-**

nu yalnızca manyetik merkeze sahip olan insanlar yapabilir. Bu beceriyi isteyen insanın, şuurlu iradesini kullanarak önce yeni biçimde düşünme kapasitesini oluşturması gerekmektedir. Ardından yeni bir algılama tekniği geliştirip, her türlü gereksinimini bilinçli İRADESİNİ kullanarak sağlayacaktır. Bu insanı; yiyecek, hava ve izlenimleri olmak üzere üç türlü temel gıdaya gereksinimi vardır.

Yiyeceğin yaşamak için şart olduğu fikrine hepimiz alıştık. Nefes almazsak birkaç dakika içersinde öleceğimizden dolayı hepimiz havanın önemini biliriz. Ancak, gözlem ve izlenimlerin bizim için en az hava ve yiyecekler kadar önemli olduğunu çok azımız fark edebiliyoruz. Örneğin; birkaç saniye için bile, duyu organlarımız ortadan kalkarsa, yaşamamız olanaksızlaşır. Duyu organlarımızı kullanarak oluşturduğumuz duygusal algılamayla, bize ulaşan bu izlenimlerin hiç bitmeyen akışına, hepimiz alışkınız. Söylemiş olduğum gibi, ancak bu izlenimleri farklı bir biçimde kaydettiğimiz andan itibaren zihnin değişim sürecine girmiş oluruz.

Normalde bütün izlenimleri, zihnimizde yer alan ve bileşim ağı denilen bölüme göndeririz. Bununla, doğuştan itibaren elde ettiğimiz birikimler, eğitim ve farklı koşullara bağlı olarak meydana gelen düşünce ve fikirler bileşimini kastediyoruz. Bu bileşim ağı, duygularımız yoluyla bize gelen her izlenimi belli bir düzen içerisinde (yıllar içinde oluşmuş bir düzenle) alır. İşte bu düzen, bizim farklı ve kişisel bir yanımızı oluşturur. **YANİ BİZİ BAŞKA İNSANLARDAN AYIRAN FARKLI BİR KARAKTER OLUŞTURUR.**

İnsanlar kendilerini ilgilendiren bir yanlışlık olduğunda, otomatik olarak "bu benim hatam değil" ve "elimde değildi" gibi kendini savunmada bulunurlar. Oysaki, birçok kimse, bunu bilerek, gerçeği üstlenmez. Genelde gösterilen tepki, suçu başkasına yüklemek, ya da kontrol edilemeyen koşullara bağlamaktır. Kendini savunma mekanizması hem çok basit ve yüzeysel olaylarla, hem de yaşamın önemli ilişkilerinde yürürlüktedir. Yaptığımız herhangi birşeyin yanlış olabileceği düşüncesine dayanamayız. Kendimizi savunma alışkanlığımızı koruduğumuz sürece, içsel yapılanmamızda bir ilerleme olmaz. Kendimizi savunmaktan vazgeçebilmemiz için, bunun ne denli kapsamlı ve aldatıcı olduğunu tamamen farketmek gere-